

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/299/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7519200565
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7519200565.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej N. Č., nar. X.X.XXXX, D. Y. XXX, o zapl. 334,01 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 10Csp/47/2019-80 z 9.5.2019 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá a II. žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že žalovaný si prevzal žalobu 10.4.2019, vo veci sa však nevyjadril. Citoval znenie § 3 ods.3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods.2, § 2 písm. a), b), f), § 10 ods.1, § 9 ods.2, § 11 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods.1 až 4, § 53 ods.1, ods.4 písm. a), § 53 ods.5, § 54 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, čl.3 ods.1, čl.5, čl.6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 a uzavrel, že je nesporné, že strany uzavreli zmluvu spotrebiteľskú, preto je nutné túto posudzovať v súlade s § 52 a nasl. O. z. s tým, že spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 sa za nekalú považuje zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, pričom podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ, preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Ďalej citoval čl. 1 bod. 2 písm. j., čl. 2 ods.1,2,3,8,14 dodatku k zmluve o bežnom účte. Súd preskúmal uzavreté zmluvy medzi sporovými stranami a dospel k záveru, že informácie v jednotlivých zmluvách ako aj prílohe 1 sú uvedené zmätočne, pričom vôbec nie je zrejmé, či v danom prípade došlo, alebo nedošlo k uzavretiu zmluvy o povolenom prečerpaní, pričom čo sa do úročenia povoleného prečerpania týka, výška úrokovej sadzby ani v jednej zmluve výslovne dohodnutá nebola, je len jednostranne určená v tabuľke ako príloha č. 1 k dodatkovej zmluve zo strany veriteľa, pričom podľa § 10 ods.1 zák. o spotrebiteľskom úvere ide o jednu z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom uzavretie zmluvy je dvojstranným právnym úkonom, čo si logicky žiada súhlas a aj podpis žalovaného, že súhlasí s danou výškou úrokovej sadzby a ostatnými parametrami bezúčelového revolvingového úveru formou povoleného prečerpania. Súd má za to, že žalobca nepreukázal a neosvedčil akým spôsobom bolo žalovanému poskytnuté, či už povolené alebo nepovolené prečerpanie účtu, či vyzval žalovaného na plnenie a upozornil ho na omeškanie a debetný stav účtu, a zo zmluvy ani nevyplýva skutočnosť, že by si účastníci tohto právneho vzťahu dohodli odplatu za využitie tejto bankovej služby, zo zmluvy nemožno ani zistiť, za aké časové obdobie je nastavená

úroková sadzba a ani iné podmienky, za ktorých dôjde k jej zmene resp. či ide o fixnú úrokovú sadzbu, pričom však zákon nevylučuje situáciu, keď by žalobca nemohol časť úverových podmienok uviesť vo všeobecných obchodných podmienkach, avšak nesmie túto situáciu zneužiť v neprospech spotrebiteľa, keď mu v podstate v zmluve zamlčí povinnosť uhrádzať úroky z úveru v určitej ním stanovenej výške, bez patričného vysvetlenia, len všeobecným odkazom na všeobecné obchodné podmienky, pričom si je vedomý toho, že žalovaný pred ním nemá čas a ani chuť čítať všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú často písané malým písmom, plné odborných termínov vzťahujúcich sa aj na iné bankové produkty, podobne tak aj v prípade rôznych bankových poplatkov za vedenie účtu a iné bankové transakcie. Vzhľadom na vyššie uvedené tak považoval dohodnutú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a dohodu ohľadom úrokov z úveru za neplatnú, pričom prihliadol na skutočnosti, že nemožno jednoznačne určiť, či žalovanému bol poskytnutý bezúčelový revolvingový úver, a preto sa podľa pravidla uvedeného v § 54 ods.2 O. z., priklonil v prospech spotrebiteľa. Z predložených výpisov z účtu ako aj prehľadu kreditných a debetných operácií uvedených v žalobnom návrhu vyplýva, že žalovaný čerpal úver, označený v prehľadnom výpise slovným spojením customer lending, čo v preklade znamená čerpanie úveru resp. pôžičky. Okrem toho zistil, že na ľarchu žalovaného bolo účtovaných mnoho poplatkov označených ako poplatky za transakcie, za vedenie účtu, zmeny, upomienky, za platbu u obchodníka, úroky a ostatné, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko rozdiel medzi reálnym čerpaním peňažných prostriedkov žalovaného z bežného účtu a medzi reálnym plnením žalovaného v prospech účtu je krytý jednotlivými peňažnými operáciami zo strany žalovaného, a keďže súd vyslovil, že dohodnutá zmluva je bezúročná a bez poplatkov, má súd za to, žalovaná suma tak pozostáva z množstva poplatkov, ktoré žalovaný nie je povinný uhradiť, a preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol citujúc znenie § 255 ods.1, § 262 ods.1 CSP a keďže žalobca v konaní úspešný nebol, úspešnejšiemu žalovanému súd trovy konania nepriznal, nakoľko mu v tomto konaní nevznikli, a preto súd o trovách konania rozhodol tak, že ich žiadnej zo sporových strán nepriznal.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca (č. I. 86-90), v ktorom citoval z bodu 31., 32., 33. napádaného rozsudku a namietal, že s uvedenými argumentmi súdu sa nestotožňuje a považuje napadnutý rozsudok za nesprávny. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods.1 písm. f) CSP] a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods.1 písm. b) CSP]. Z obsahu rozsudku vyplýva, že predložil súdu rámcovú zmluvu, žiadosť o otvorenie osobného bežného účtu, dodatok k zmluve spolu s ostatným spisovým materiálom a že žalovaný si prevzal žalobu 10.4.2019, vo veci sa však nevyjadril. Citoval znenie § 151 ods.1 CSP a uviedol, že pojмами procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívnosti, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v § 150 CSP pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods.1 CSP), alebo neúčinnosti ne kvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods.2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 405/2017). V zásade teda platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť materiálnej korekcie, a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods.2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je len v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nesplnenia povinnosti tvrdiť (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016). Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že tvrdenia žalobcu čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu, žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel (ostal pasívny). Preto konštatovanie súdu o nepreukázaní, akým spôsobom bolo žalovanému poskytnuté, či už povolené alebo nepovolené prečerpanie účtu, či vyzval žalovaného na plnenie a upozornil ho na omeškanie a debetný stav účtu, ako i ďalších skutkových tvrdení, nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP). Ak súd považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods.2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Ak potom tvrdený skutkový stav, žalovaným nepopretý, súd neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie

veci samej (§ 297 veta prvá CSP), na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, s uvedením predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods.2 CSP). Z koncepcie § 297 písm. b/ CSP (podľa ktorého nie je potrebné v spotrebiteľských veciach nariadovať pojednávanie, za predpokladu splnenia zákonom stanovených podmienok) vyplýva, že zákonodarca chcel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, kedy skutkové tvrdenia strán sú nesporné, nie však v prípadoch, ak tvrdený skutkový stav (tvrdenia v žalobe) súd považuje za nedostatočný. Obdobne ak súd dospel k záveru, že listinné dôkazy pripojené k žalobe nepreukazujú tvrdenia žalobcu v žalobe (ktoré žalovaný nepoprel), bolo dôvodné nariadiť pojednávanie vo veci samej. Prítom zásadne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovanej strany (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 8Cdo 181/2016) a citoval znenie § 297 písm. b/ CSP. Formulácia § 297 písm. b/ CSP korešponduje s formuláciou § 177 ods.2 písm. a/ CSP. Ich spoločnými znakmi sú jednoduché právne posúdenie veci, nespornosť skutkových tvrdení strán a bagatelný census (ktorého výška je však rozdielna). Cieľom prvých dvoch znakov je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariadovať v zásade v takých sporoch, kde nie je potrebné dokazovanie a nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednať argumenty strán týkajúce sa právneho posúdenia sporu. Ak § 177 ods.2 písm. a/ a § 297 písm. b/ CSP upravujú podmienku, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, vyjadrujú tým nielen požiadavku, aby súd pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, samozrejme okrem zhodných tvrdení strán resp. zo skutkových tvrdení strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela (§ 151 ods.1 CSP), z iného dôkazu ako z listín predložených stranami (ich zástupcami alebo splnomocnencami), ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými resp. nespornými tvrdeniami strán a nimi predloženými listinami náležite preukázané a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu nebude (aj) neunesenie dôkazného bremena (tak ako je tomu v danom prípade). Ak sa ukáže, že strana doteraz nespĺnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne) alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhol dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa § 177 ods.2 písm. a/ resp. § 297 písm. b/ CSP (ako to bolo v danom prípade) vždy nariadiť pojednávanie (§ 177 ods.1 CSP), pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle citovaného § 181 ods.2 CSP a informovať strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností a o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Postup súdu musí byť pre strany predvídateľný a transparentný. Súd uvedeným spôsobom nepostupoval, ale namiesto vykonania dokazovania meritorne rozhodol, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a to vykonávať procesné úkony v rámci dokazovania a realizovať tak svoje právo na súdnu ochranu, garantované článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Ak podľa názoru súdu žalobca uplatňoval právo na peňažné plnenie, ktoré nevyplývalo z tvrdení obsiahnutých v žalobe a z listinných dôkazov pripojených k žalobe, nebolo možné žalobcu sankcionovať zamietnutím žaloby bez nariadenia pojednávania. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný a prekvapivý postup súdu bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces a citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 96/2010, z 20.5.2010). V uvedenom odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave čk. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave čk. 10Co/333/2017 z 31.1.2019 a na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave čk. 10Co/89/2018-175 z 30.4.2019, uznesenie Krajského súdu Košice sp. zn. 5Co/262/2017 z 18.01.2018, ktorým zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie a z jeho odôvodnenia citoval. Ďalej poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/33/2017-53 z 27.6.2017 a Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/157/2018 z 28.8.2018, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č. 43Co/25/2018-257 z 26.7.2018, uznesenie Krajského súdu Trnava č. 11Co/57/2017 z 29.6.2018, Krajského súdu Nitra č. 5Co/262/2017-82 zo 4.7.2018, uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 10Co/74/2018-151 zo 16.8.2018, uznesenie Krajského súdu Trnava č. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č. 11Co/211/2018-290 z 10.12.2018, uznesenie Krajského súdu Košice č. 1Co/174/2018 zo 16.11.2018, uznesenie Krajského súdu Košice 1Co/43/2018 z 31.1.2019, uznesenie Krajského súdu Žilina č. 8Co/139/2018-119 z 29.10.2018, z ktorých citoval. Žalobca uvádza, že priamo v žalobe špecifikoval uplatnený nárok.

3.1. Žalobca uviedol, že na základe Zmluvy žalobca resp. jeho právny predchodca zriadil a viedol pre žalovaného bežný účet IBAN č. SK14 3100 0000 0035 3009 9005 a poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu (najmä zúčtovanie hotovostných a bezhotovostných úhrad a inkás, elektronické bankovníctvo, vydanie a vedenie debetnej platobnej karty) s možnosťou poskytnutia úverového rámca

k predmetnému účtu formou povoleného prečerpania (PP), ktorú žalovaný nevyužil. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca neposkytol žalovanému revolvingový úver. Z jednotlivých transakcií, ktoré špecifikoval v žalobe vyplýva, že žalovanému síce poskytol úver, ale išlo o spotrebiteľský úver (žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver - iný úver než revolvingový - jeden vo výške 6000 eur, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v zmysle úverovej zmluvy do 9 rokov a druhý úver vo výške 20 000 eur, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v zmysle úverovej zmluvy v splátkach do 108 mesiacov), nešlo o revolvingový úver. Zo samotných výpisov z účtu žalovaného, ktoré žalobca priložil k žalobe, vyplýva skutočnosť, že revolvingový úver žalovanému poskytnutý nebol.

3.2. Nepovolené prečerpanie a povaha debetného zostatku na účte žalovaného bola špecifikovaná v čl. III žaloby: V zmysle § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. VOP reflektujú vyššie citované zákonné ustanovenie a citoval z bodu 3.3. písm. a) a b), bodu 1.1 VOP. Z čl. IV žaloby vyplýva, že žalovaný ako spotrebiteľ bol o svojom prekročení a úrokovej sadzbe úročenia informovaný nasledovne: VOP a Sadzobník poplatkov žaloba zverejnil na web stránke, a to nielen aktuálne, ale i historické; všetky relevantné dokumenty sú dostupné aj na každej pobočke banky; uvedené je zákonnou povinnosťou banky v zmysle 37 ods. 1 a nasl. zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách; žalovaný bol o svojom prekročení na účte informovaný výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty a teda aj výška a obsah prekročenia. Z čl. IV žaloby tiež vyplýva, že úročenie Prekročenia riadnym úrokom vychádza z § 2 písm. f) a § 18 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Sadzba úroku platná pre Prekročenie je 17,9 % p.a., pričom vyplýva z Prílohy č. 1 Dodatku v spojení s príslušnými ustanoveniami VOP. Na základe vyššie uvedeného teda nie je možné považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods.2 zák.č. 129/2010 Z.z. a odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 41Co/39/2018 z 23.1.2019, v ktorom odvolací súd považoval za nevyhnutné rozlišovať medzi povoleným a nepovoleným prečerpaním. Nepovolené prečerpanie je podstatným porušením zmluvy, ktoré má za následok nielen právo banky požadovať úroky za prečerpanie finančných prostriedkov na účte, ale má právo aj na zrušenie takéhoto účtu. Ohľadne nároku na úrok žalobca odkazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 z 27.3.2018. Krajský súd uviedol, že v dôsledku toho, že sa majiteľ dostal prečerpaním finančných prostriedkov na jeho osobnom účte do stavu mínusu, patria banke z takto poskytnutých peňažných prostriedkov žalovanému úroky dohodnuté zmluvne vo VOP. Nepovolené prečerpanie je podstatným porušením Zmluvy o bežnom účte, ktoré má za následok nielen právo banky požadovať úroky za prečerpanie účtu, s ktorou povinnosťou počítajú aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 18 ods.1.

3.3. K poplatkom uviedol, že všetky sú vyjadrené jasne, zrozumiteľne a určito a to priamo v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a teda aj súčasťou Zmluvy. Nárok na poplatky, ich splatnosť a zmeny boli upravené vo VOP, a to najmä nasledujúcimi ustanoveniami, ktoré žalobca špecifikoval v žalobe v čl. V: V zmysle bodu 3.13 VOP účinné ku dnu uzatvorenia Zmluvy (Nárok na poplatky; splatnosť poplatkov;) a citoval písm. a), b), c), d). Ani zákon o platobných službách vyslovene nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané a citoval znenie § 31 ods.2,4, 5 písm. d) zákona o platobných službách. V zmysle vyššie uvedeného teda nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Zároveň ani z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Tento výklad potvrdil aj Rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Biróová). Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods.2 zákona o spotreb. úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Táto povinnosť by mala byť ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/sadzobník sú súčasťou zmluvy a sú pre klienta záväzné. Zároveň žalobca uvádza, že poplatky sú účtované na základe čl. IV. ods. 2 zmluvy o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ťarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka resp. na ťarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Výška poplatkov je uvedená v sadzobníku poplatkov a poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/71/2018-202 z 25.9.2018 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach čk. 5Co/190/2018 z 15.11.2018, Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 5Co/241/2018 z 11.12.2018,

rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co/130/2017-72 z 14.5.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/39/2018 z 23.1.2019.

3.4.Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 389 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za podané odvolanie.

4.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto rozsudok podľa § 389 ods.1 písm. b) zrušil a podľa § 391 ods.1 CSP vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

5.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

5.1.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

5.2.Žalobca uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že súd, že jeho tvrdenia, čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu, žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel (ostal pasívny). Konštatovanie súdu o nepreukázaní, akým spôsobom bolo žalovanému poskytnuté, či už povolené alebo nepovolené prečerpanie účtu, či vyzval žalovaného na plnenie a upozornil ho na omeškanie a debetný stav účtu, ako i ďalších skutkových tvrdení, nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP).

5.3.Podľa článku 48 ods.2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

5.4.Z citovaného ustanovenia vyplýva základné ústavné právo strany sporu, aby jej vec bola prejednaná v jej prítomnosti a zakotvuje i požiadavku kontradiktórnosti, ktorá spolu s požiadavkou rovnosti sporových strán a zásadou rovnosti zbraní, predstavuje kľúčové atribúty spravodlivého konania pred súdom (čl. 6 ods.1, čl. 9 CSP), premietajúce sa do rovnoprávneho postavenia procesných strán, pokiaľ ide o právo skutkovo a právne argumentovať, podávať návrhy, vyjadrovať sa k návrhom a tvrdeniam druhej strany, ako i navrhovať dôkazy preukazujúce ich tvrdenia.

5.5.Podľa § 151 ods.1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

5.6.Podľa § 151 ods.2 CSP k strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

5.7.Podľa § 150 ods.1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

5.8.Podľa § 150 ods.2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

5.9.V kontexte s citovanými ust. porušenie povinnosti tvrdenia (§ 150 CSP) pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods.1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods.2 CSP).

5.10.Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

5.11.Podľa § 297 CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

5.12.Ak súd považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods.2 CSP mal o to žalobcovi minimálne oznámiť. Ak tvrdený skutkový stav, ktorý žalovaným nebol popretý, súd neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej (§ 297 veta prvá CSP), na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, s uvedením predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods.2 CSP).

5.13.Z koncepcie § 297 písm. b/ CSP (podľa ktorého nie je potrebné v spotrebiteľských veciach nariadovať pojednávanie, za predpokladu splnenia zákonom stanovených podmienok) vyplýva, že zákonodarca mal úmysel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, kedy skutkové tvrdenia strán sú nesporné, nie však v prípadoch, ak tvrdený skutkový stav (tvrdenia v žalobe) súd považuje za nedostatočný. Obdobne ak súd dospel k záveru, že listinné dôkazy pripojené k žalobe nepreukazujú tvrdenia žalobcu v žalobe (ktoré žalovaný nepoprel), bolo dôvodné nariadiť pojednávanie vo veci samej.

5.14.Súd rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, avšak bez toho, aby žalobcu informoval, že považuje skutkové tvrdenia žalobcu za nepreukázané z dôvodov, ktoré súd uviedol až v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalobcovi znemožnil viesť kontradiktórne konanie v podobe predloženia vlastnej argumentácie, ktorá mohla mať vplyv na rozhodnutie súdu a jeho úsudku o (ne)unesení dôkazného bremena na jeho tvrdenia v žalobe.

6.Z argumentov uvedených v odvolaní je nutné vyvodiť, že uplatnený odvolací dôvod je daný, lebo súd nesprávnym postupom zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie v spore. Na rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto nesprávneho postupu súdu, je potrebné hľadiť ako na rozporné so zásadami spravodlivého procesu, právnej istoty a predvídateľnosti práva a už len z tohto dôvodu je nutné pristúpiť k jeho kasácii. Vzhľadom na povahu vytknutej vady konania pred súdom prvej inštancie sa odvolací súd už ďalej nemohol zaoberať samotnou podstatou veci, ani pre účely eventuálnych vlastných skutkových záverov bez ďalšieho hodnotiť vykonané dôkazy.

6.1.Ak sa súd dopustil omylu v právnom posúdení pre chybné použitie právnej normy alebo pre jej chybnú interpretáciu a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav, nesplnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

7.Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o žalobe s prihliadnutím na všetky žalobcom predložené dôkazy, vrátane vyporiadania sa s námietkami žalobcu prednesenými v odvolacom konaní, zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré žalobca v priebehu konania už predložil, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím § 295 CSP. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods.4 CSP) procesne správnym postupom.

7.1.Svoje rozhodnutie súd odôvodní v súlade s § 220 ods.2 CSP a ustálenými zásadami súdnej praxe tak, aby z odôvodnenia boli nepochybné skutkové a právne závery, ktoré vyvodil zo zisteného skutkového stavu a obsahom ktorého budú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, včítane námietok žalobcu v priebehu odvolacieho konania.

7.2.Pokiaľ ide o povinnosť súdu vychádzať pri rozhodovaní o nárokoch zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z eurokonformného výkladu príslušných ust. vnútroštátnych právnych predpisov podaného v uvedenom rozsudku SD EÚ, odvolací súd odkazuje v celom rozsahu na vyčerpávajúce odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018.

7.3.V novom rozhodnutí rozhodne o trovách celého (aj odvolacieho) konania (§ 396 ods.3 CSP).

8.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.